www.puendee.com

นวนิยายไทย
ความรักสีเพลิง ● สีฟ้า
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร ๒๕๑๗
พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ๒๕๓๗
พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ
ราคา : ๓๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
สีฟ้า.
ความรักสีเพลิง.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.
๔๗๓ หน้า.
๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
๘๕๕.๖๑๓
ISBN 978-974-253-614-5

เจ้าของ บริษัทอักษรโสภณ จำกัด
ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์
บรรณาธิการสำนักพิมพ์ รัญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล
กองบรรณาธิการ ยศวดี แป้นประเสริฐ
ศิลปกรรม สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสตรา
พิมพ์และจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด
เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖
แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒
โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๖๑๓๐
Homepage : http://www.puendee.com
http://www.facebook.com/puendee

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

'ความรักสีเพลิง' อีกบทประพันธ์ที่ทรงคุณค่าของ **สีฟ้า** ในยุคสมัยที่อุดมการณ์อันเข้มข้นของพลังหนุ่มสาว ซึ่งเป็นพลังที่แข็งแกร่งและร้อนแรงประดุจเปลวไฟ กล้าเผาไหม้ทุกอย่าง ด้วยเป้าหมายที่มั่นคงไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครหรือสิ่งใดมาขวางหน้า

การที่ **สีฟ้า** ยกเอาพลังของนักศึกษาอย่าง *เด็จ วิมลมณี* และ*ศรีลา* มาเป็นตัวหลักในการถ่ายทอดนั้น เพราะเล็งเห็นว่าธรรมชาติและความรู้สึกของตัวละครในวัยนี้ เต็มไปด้วยความรุนแรงของอารมณ์ ความคิด และพลังสร้างสรรค์ เป็นวัยที่ตัดสินทุกสิ่งที่มองเห็นด้วย 'หัวใจ' โดยแท้

ครั้นแล้วผู้เขียนก็พลิกชีวิตของคนเหล่านี้ให้เห็นภาพพวกเขาในวันเวลาที่ผ่านไป การก้าวเข้าสู่วงจรแห่งผลประโยชน์ของการเมืองได้ฉุดดึงอุดมคติทั้งหมดให้จมหาย และหมุนเอาวงล้อแห่งความไม่ชอบธรรมเข้ามาเป็นทางที่ก้าวเดินเสียเอง

ปมของความหมดสิ้นศรัทธาระหว่างบุคคลทั้งสามจึงเกิดขึ้นเพื่อจะทำลายความรักลงแทบหมดสิ้น อย่างไรก็ตาม **สีฟ้า** ได้ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าอำนาจและความโลภต่างหากที่พร้อมจะโค่นอุดมการณ์อันสูงส่งให้ล้มลงอย่างไม่เป็นท่า

ความรักสีเพลิง

สีฟ้า

๑

สาวน้อยผู้ก้าวลงมาจากรถยนต์ติดเครื่องปรับอากาศราคาสองแสนกว่านั้น ดูออกจะเป็นจุดสนใจยิ่งกว่าน้องใหม่หญิงคนอื่นๆ

ประการแรก เพราะรถยนต์อันเป็นพาหนะของหล่อนนั้นมีราคาแพงลิบ

ประการที่สอง เพราะรูปลักษณ์ของหล่อนเป็นที่สะดุดตา ทั้งๆ ที่หล่อนแต่งเครื่องแบบนิสิตเรียบร้อย

กิริยาท่าทางของหล่อนก็เป็นที่สะดุดใจ ไม่ประหม่า ไม่ตื่นเต้น ขณะที่ยืนกวาดตามองหาใครคนใดคนหนึ่งอยู่ หล่อนทำให้นิสิตชายรุ่นพี่หลายต่อหลายคนหยุดการพูดคุยเอะอะเฮฮา หันมามองดูหล่อน

“เอ้ย...น้องใหม่คนนี้แจ๋วนี่หว่า ชื่อไรใครรู้บ้าง”

“ยายวิมลมณีไงล่ะ เมื่อปีก่อนมาเรียนได้สองสามวันถูกแอนตี้เลยออกไป ก็ไอ้ที่อภิสิทธิ์เข้ามาพร้อมๆ กันสามคนแล้วเกิดมีนิสิตรู้เรื่องว่าสองคนคะแนนไม่ถึง ไปแย่งที่คนที่เขามีสิทธิ ส่วนยายวิมลมณียิ่งร้ายหนัก ไม่ได้สอบด้วยซ้ำไป...เออ...จริงซี เมื่อปีก่อนเอ็งรีพีทเทอมต้นไม่ได้มาเรียน เลยไม่รู้เรื่อง”

“แล้วปีนี้อภิสิทธิ์อีกหรือเปล่า”

“เปล่า ปีนี้ อีสอบเข้าเอง ใครมันจะบ้าเข้ามาให้ถูกแอนตี้เป็นครั้งที่สองกันวะ”

แม่สาวน้อยผู้ถูกวิจารณ์ เดินผ่านมาถึงเชิงบันไดตึกพอดี ผู้วิจารณ์ซึ่งถือความเป็นกันเองว่าเป็นนิสิตรุ่นพี่ ทักหล่อนเมื่อสบตากัน

“สวัสดีครับ คุณวิมลมณี”

หน้าเฉยแต่แรกของหล่อนยิ้มรับคำทักทาย หล่อนตอบด้วยสายตาแทนคำพูด แล้วสายตานั้นก็ปรายไปยังหนุ่มนิสิตอีกกลุ่มหนึ่ง นัยน์ตาของหล่อนประสานกับนัยน์ตาของบุรุษร่างสูงเกร็ง ผมยาวเป็นกระพุ่มหวีเสยๆ

แห้งเหมือนไม่เคยถูกน้ำมัน ยาวอย่างผมผู้ชายรุ่นพ่อ ซึ่งนานๆ ครั้งจึงจะตัดผมมากกว่ายาวอย่างจงใจจะให้เป็นสมัยนิยม ดูคล้อยตามหน้าเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายของเขา

หน้าไม่ยินดียินร้าย ทว่านัยน์ตาเหมือนมีไฟลุกเป็นประกายอยู่ในนั้น...เอาจริงเอาจัง แข็งแกร่งและทะเยอทะยาน!

หล่อนเมินหน้าหนีเกือบเป็นสะบัด...

นายเด็จ อุดมธรรม เมื่อปีก่อนเขาเป็นผู้แทนคณะ หล่อนยังจำได้ถึงวาจาของเขาในห้องประชุม

"...โดยส่วนตัว เราไม่มีเรื่องรังเกียจน้องใหม่ทั้งสามคน ไม่ว่าจะเป็นคุณประพจน์ คุณอานนท์หรือคุณวิมลมณี แต่ในเรื่องของส่วนรวม เรื่องของความยุติธรรม เรามีสิทธิต่อต้าน เรามีหลักฐานแสดงว่านิสิตทั้งสามผ่านรั้วมหาวิทยาลัยเข้ามาโดยไม่มีสิทธิ ที่นั่งเรียนของบุคคลทั้งสามควรจะเป็นที่นั่งของคนที่เขามีสิทธิอย่างบริสุทธิ์ เราไม่ต้องการอภิสิทธิ์ในมหาวิทยาลัย!

ไม่ว่าจะเป็นลูกใครหลานใคร หากสอบเข้ามาได้อย่างบริสุทธิ์เหมือนคนอื่นๆ แล้วเรายินดีต้อนรับ แต่ถ้าเข้ามาอย่างโกงสิทธิของคนอื่นแบบนี้ เราจำเป็นต้องต่อต้านเพื่อความยุติธรรม และเพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่าง...อภิสิทธิ์จะมีที่ไหนก็ตาม แต่ต้องไม่ใช่ในมหาวิทยาลัยนี้!..."

หล่อนยังจำได้ถึงความอับอายจนไม่อาจแบกหน้าเรียนอยู่ได้...ทิฐิมานะทำให้หล่อนลาออกและสอบเข้าใหม่ คราวนี้หล่อนก้าวเข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างขาวสะอาด

"ขอต้อนรับครับ คุณวิมลมณี"

หล่อนจำคนร้องทักได้ เขายืนอยู่ข้างๆ เด็จ ชื่อกรันต์ เป็นนิสิตปีสามเมื่อปีก่อน เดี๋ยวนี้คงอยู่ปีที่สี่แล้ว หน้าตาดี ผมยาวสลวยของเขาเป็นผมทรงบ๊อบกลายๆ คนไทยหน้าแบนๆ บางคนไว้ผมทรงนี้แล้วดูน่าเกลียดมากกว่าเก๋ แต่หน้าตากรันต์ดูเข้าที เมื่อปีก่อน เขาเคยแอบแสดงความเห็นใจหล่อน ถึงเขาจะช่วยอะไรไม่ได้ แต่ก็ยังมีไมตรี

"ขอบคุณค่ะ"

หล่อนหยุดพูดกับเขา เหลือบดูเด็จ นัยน์ตาสบกันอีก หน้าเฉยของเด็จมีรอยยิ้มบางๆ

“ผมก็ขอต้อนรับ ปีนี้คุณมีสิทธิเป็นน้องใหม่ของคณะเราอย่างเต็มที่ ผมขอชมเชยความพยายามของคุณ”

“ใช่ซีคะ ฉันต้องพยายาม ไม่อย่างนั้นก็คงดูหน้าคนบางคนในคณะนี้ไม่ได้ ฉันสาบานไว้แล้วว่าถ้าสอบเข้าคณะนี้ด้วยตัวเองไม่ได้ละก็ ตายเสียดีกว่า!”

หล่อนตอบเสียงเข้ม กรันต์หัวเราะ เด็จเพียงแต่ยิ้ม

“ถ้าคุณมีความคิดอย่างนี้เสียตั้งแต่ปีที่แล้ว ป่านนี้คุณก็อยู่ปีสองแล้ว”

“คุณเด็จคงภูมิใจมากนะคะ เมื่อปีกลายนี้คุณดัง กลายเป็นฮีโร่ขึ้นมาเพราะกระทืบคนเล่นถึงสามคน!”

“ประณามผมเกินไปละกระมังคุณ มันไม่ใช่ความผิดของผมเลยนะคิดให้ดีๆ เถอะ ความผิดของคุณต่างหากที่ไม่ทำอะไรให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ มหาวิทยาลัยของเราไม่ใช่เวทีการเมือง จะได้มาใช้อภิสิทธิ์กัน ที่นี่เป็นหน้าที่ของผมของนิสิตทุกคน ที่จะต้องพยายามรักษาความสะอาด ความศักดิ์สิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเอาไว้”

หล่อนเถียงเขาไม่ขึ้น การเถียงไม่ขึ้น ทำให้พาลโกรธ และหมั่นไส้เขาเป็นทวีคูณ

หล่อนเน้นเสียงกล่าวว่า

“จะใช่ความผิดของคุณหรือไม่ใช่ก็ตาม แต่คุณก็ทำให้คนผิดหวังและอับอาย จนกระทั่งอนาคตแย่ไปตามๆ กัน ประพจน์ป่วยเป็นโรคประสาท จนป่านนี้ก็ยังอยู่โรงพยาบาล อานนท์ไปเกะกะอยู่ที่อเมริกา สองคนนั่นเขารักมหาวิทยาลัย รักคณะนี้ เขาพยายามสอบเข้า แต่โชคในเวลานั้นไม่ช่วย ถ้าคุณเป็นเขา คุณจะเข้าใจถึงความเสียดาย ความผิดหวัง แล้วก็ความอับอายของสองคนนั่น”

“คุณลงโทษคนผิดไปเสียแล้ว คุณวิมลมณี ทำไมไม่ลงโทษพ่อของสองคนนั่น พ่อของเขาต่างหากเป็นคนทำให้ลูกเป็นอย่างนั้น คนเราลงถ้าใช้

อภิสิทธิ์เสียแต่แรกเริ่มเข้ามหาวิทยาลัย เรียนจบออกไป มิไปใช้อภิสิทธิ์กันเพลินหรอกรึครับ ทุกวันนี้รุ่นพ่อก็หลงอภิสิทธิ์กันออกเกร่อไปแล้ว รุ่นเรายังจะรับเชื้อเข้าไว้อีกรึ” เสียงของเด็จดังขนาดธรรมดา แม้กระนั้นก็เรียกร้องความสนใจจากนิสิตใกล้ๆ ให้หันมามองดูเป็นแถว

“เปิดไฮด์ปาร์คอะไรแต่เช้าเทียวพี่เด็จ” สหายคนหนึ่งร้องสัพยอก

“คุยกับคุณวิมลมณี”

“เรื่องมันแล้วไปแล้วน่าเด็จ ปีนี้พี่ๆ ขอต้อนรับด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง” นิสิตหญิงชั้นปีที่ ๔ หน้าตาสวยเก๋ผู้หนึ่งเดินเข้ามาหา หล่อนกล่าวต่อไปว่า “ไอ้ที่ผ่านมาแล้วอย่าไปนึกถึงมันอีกเลยน้อง ตั้งต้นกันใหม่ดีกว่า การกระทำบางอย่างของพวกเรา บางทีก็ต้องกระทำเพื่อส่วนรวม ทั้งๆ ที่ไม่ได้เต็มใจนัก”

“นั่นซี คุณวิมลมณีอุตส่าห์สอบเข้ามาอีกจนได้ แสดงว่ารักมหาวิทยาลัยนี้ รักคณะของเราเหมือนกับพวกเรา ถ้ามีเหตุการณ์อย่างเมื่อปีที่แล้วอีก ก็ต้องต่อสู้เหมือนพวกเรานั่นแหละ จริงไหมครับ” รุ่นพี่อีกคนหนึ่งเสริมเสียงและถ้อยคำของเขานุ่มนวลสมกับเลือกเรียนการทูต

“ลืมเสียเถิดความหลัง...” ใครอีกคนหนึ่งปรารภลอยๆ

ขณะนั้นนิสิตหญิงสามคนโผล่ออกมาจากมุมตึกพอดี พวกหล่อนไม่ได้สวมรองเท้าและถุงเท้าสีขาว แสดงว่าหล่อนเป็นนิสิตรุ่นพี่ พอเห็นวิมลมณีเข้า หล่อนก็ส่งเสียงทักทายเจี๊ยวจ๊าวเข้ามาหา

“วิ โธ่...รออยู่ตั้งแต่เช้า เป็นน้องใหม่แท้ๆ ทำไมมาสาย มันน่าจะตื่นเต้นนะ”

“ฉันตื่นเต้นมาแล้วตั้งแต่ปีก่อน ปีนี้เลยไม่ได้รู้สึกเหมือนตัวเป็นน้องใหม่ แต่รู้สึกเหมือนเป็นคนเก่าที่ถูกไล่ออกไป แล้วก็กลับมาอีกครั้งมากกว่า” วิมลมณีตอบหน้าตาเฉย

หล่อนไม่ได้มองดูเด็จ หล่อนชังน้ำหน้าเขาจนไม่อยากเสียสายตามอง เมื่อหล่อนเดินผละไปกับเพื่อนๆ กลุ่มนั้น กรันต์ก็ปรารภว่า

“เด็กคนนี้หัวแข็งแฮะ”

“เขาโกรธเรื่องแอนตี้เขาเมื่อปีก่อน ก็อย่างว่านั่นแหละ คนเราส่วนมากก็มักจะเห็นแก่ตัวก่อนนึกถึงเหตุผลที่ถูกต้อง ช่างเขาเถอะ” เด็จตัดบท

นิสิตหญิงคนที่เดินเข้ามาทักทายวิมลมณีมองดูเด็จ แล้วก็กล่าวยิ้มๆ ว่า

“เขาโกรธคุณมากนะ เด็จ ดูเหมือนเขาจะลงโทษคุณคนเดียวเท่านั้น”

เด็จยกไหล่นิดๆ พูดซ้ำประโยคเดิมว่า

“ช่างเขาเถอะ...เขาหาว่าผมเป็นตัวตั้งตัวตี หาหลักฐานมาทำลายเขากับสองคนนั่น”

“มันก็จริงของเขาเหมือนกัน ถ้าลื้อไม่เอะอะเอาเรื่องขึ้นมาก่อน คนอื่นก็อาจจะไม่ฮือขึ้นมา”

“ทำไม ลื้อออกจะดูถูกคนอื่นมากไปหน่อยกระมัง มันหมดสมัยเสียแล้ว ไอ้เรื่องนิ่งเสียตำลึงทองหรือนิ่งเสียดีกว่า”

“สองคนนี่คุยอะไรกัน วางแผนสมัครหัวหน้าคณะกับรองหัวหน้าคณะรึ”

หล่อนผู้มาใหม่เป็นนิสิตรุ่นพี่เช่นกัน ไม่สวยเก๋เท่าคนแรกที่เพิ่งเดินผละไปสนทนากับกลุ่มอื่น หน้าตาของหล่อนเรียบๆ แต่งกายไม่สมัยนิยมนัก กระโปรงเครื่องแบบไม่ประณีต และไม่ห้อยอยู่แถวตะโพกจนเกินไป ผมยาวของหล่อนแสกกลางตึงรอบด้วยโบสีดำอันโตอย่างที่เห็นวางขายอยู่ทั่วๆ ไป

หล่อนชื่อศรีลา เป็นนิสิตแผนกรัฐประศาสนศาสตร์ปีเดียวกับเด็จ

“เฮ่ย...เด็จเขาไม่อยากร่วมงานกับผมดอก บางทีผมจะสมัครเป็นหัวหน้าคณะแข่งกับมัน” กรันต์ว่า

“คุณก็ปิ๋วเท่านั้นเองกรันต์” ศรีลาหัวเราะแล้วว่า “ลำพังเสียงพวกปีสองก็เข้าไปตั้งครึ่งแล้ว พวกนี้เขาคงออกเสียงเลือกเด็จทั้งนั้น”

“ใช่ซี ก็หาเสียงเอาไว้ตั้งแต่ปีก่อนนี่...รู้ไหมศรีลา ยายวิมลมณีมาเรียนแล้ว”

“งั้นรึ” ศรีลาเลิกคิ้วยาวของหล่อนเล็กน้อย ปรารภว่า “เด็กคนนี้แกแน่มาก อุตส่าห์สอบเข้ามาอีก อีตาผู้ชายสองคนกลับไม่มีมานะเท่าผู้หญิง”

“แต่เขายังไม่ลืมเรื่องเมื่อปีก่อนนะ เมื่อกี้พอเห็นหน้าเขาก็ด่าผมเลย

ทีเดียว”

“เฮ่ย...อย่าไปถือสาอะไรเลยวะ เด็จ” กรันต์ว่าแล้วก็ผละไปทักทายเฮฮากับเพื่อนฝูงอื่นๆ

* * *

วันเปิดเรียนต้นปีมันสดชื่นอย่างนี้เอง เหมือนกับต้นจามจุรีกำลังผลิดอกหน้าตายิ้มระรื่นแจ่มใส กิจกรรมของคณะไล่ตามกันมาเป็นแถว ล้วนแต่เรื่องสนุกเกือบทั้งนั้น เป็นนิสิตก็อย่างนี้เอง มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นที่ไม่สนุกคือเรียน ทั้งๆ ที่มันคือหัวใจ

เหลือแต่เด็จกับศรีลา ศรีลาวางหนังลือลงบนระเบียงปรารภว่า

“ปีนี้เป็นปีสุดท้ายแล้วนะ เด็จ”

“ก็ไม่แน่นักว่าจะเป็นปีสุดท้ายจริงๆ”

เด็จว่า แล้วกล่าวต่อไปอีก

“สำหรับผมนะ ศรีลา ไม่ใช่คุณ คุณน่ะยกเว้น เพราะเข้าห้องเลกเชอร์ไม่เคยขาด”

“ปีหนึ่งๆ ของฉันมีความหมายมากเหลือเกิน ไม่เหมือนคุณหรอกเด็จ อย่างคุณถึงจะเรียนซ้ำชั้นละสองปีก็ไม่แปลกอะไร”

“โธ่...พูดยังกับว่าผมเป็นลูกเศรษฐีอย่างนายกรันต์ ผมเป็นแค่ลูกชายผู้แทนฯ แล้วก็ผู้แทนพรรคฝ่ายค้านเสียด้วย”

“ก็ยังดีกว่าฉันที่เป็นแค่ลูกข้าราชการชั้นจัตวา จะปลดเกษียณ เวลากับเงินค่าใช้จ่ายแต่ละปีมีความหมายมากที่สุดสำหรับฉัน” ศรีลากล่าวเรียบๆ

หล่อนมองดูรถยนต์สองคันที่เพิ่งวิ่งเข้ามาถึงคณะ นิสิตหญิงเป็นผู้ขับทั้งสองคัน หน้าตาของศรีลาเฉยเมย แววตาดูจะมีรอยอิจฉาเล็กน้อย... เล็กน้อยเท่านั้นเอง หล่อนมีการศึกษาสูงพอที่จะไม่น้อยอกน้อยใจในโชคชะตาจนเกินไป แต่หล่อนมีความทะเยอทะยาน และมันแฝงลึกอยู่ในดวงตาเช่นเดียวกับเด็จ อุดมธรรม!

* * *

ในขณะนั้น วิมลมณีและสหายของหล่อนกำลังอยู่ที่โรงอาหาร สหาย

ทั้งสามของวิมลมณีนั้นเคยเรียนโรงเรียนสามัญมาด้วยกัน ทว่าหล่อนทั้งสามสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตั้งแต่ปีก่อน เมื่อเรียนได้สองอาทิตย์ วิมลมณีก็ตามเข้ามา หล่อนไม่มีชื่อในรายนามของผู้สอบเข้าได้ อาจารย์บางท่านบอกกับนิสิตที่อยากรู้ว่าหล่อนเป็นนิสิตซ่อมเข้ามา!

ก็อย่างที่เรียกกันว่า 'อภิสิทธิ์' นั่นแหละ

มัทนา โศรยา และแขส่อง จึงอยู่ชั้นปีที่สอง ขณะที่วิมลมณีอยู่ปีหนึ่ง ทั้งๆ ที่เป็นรุ่นเดียวกัน

"เฮ้อ...สลัดถุงเท้าทิ้งเสียทีปีนี้" มัทนายกเท้าขึ้นเล็กน้อย พลางก้มลงมองดู "เบื่อแทบตาย ปีนี้เป็นโซโฟมอร์แล้ว เบ่งได้แล้ว"

"นั่นซี เมื่อเช้านี้เรามาแต่เช้า เดินขึ้นบันไดหน้าตึกอย่างผึ่งผายเลย" แขส่องว่า หล่อนแต่งกายตามสมัยนิยมที่สุดในกลุ่มสามคน ไม่ทาปาก แต่แต่งหน้าแต่งตาให้เห็นว่าแต่ง กระโปรงของหล่อนเหนือเข่าขึ้นมาประมาณสองฝ่ามือ เอวห้อยมาอยู่ที่ตะโพก เสื้อเครื่องแบบค่อนข้างบางฟิตรัดรูป

ผู้หญิงถึงจะอยู่ในเครื่องแบบก็ยังแตกต่างกัน ด้วยรสนิยมในการแต่งกาย

โศรยาจุ๊ปากเบาๆ

"อย่าเบ่งกันนักเลยแม่คุณ เกรงใจวิเขาบ้าง เขาเพิ่งเป็นน้องใหม่"

"เออ...จริงซี ปีนี้ต้องต้อนรับวิให้หมอบไปเลย"

"ฉันเกลียดระบบการต้อนรับน้องใหม่ ถ้าเธอขืนมาออกตัวกับฉันแผลงๆ ละก็ เป็นเลิกคบกันละ" วิมลมณีพูดเรียบๆ ความจริงจังปรากฏอยู่ในน้ำเสียง มัทนากับโศรยามองดูตากัน

"วิจะเข้ามาแอนตี้ระบบซีเนียร์กับเทรดดิชั่นของเราละซี" มัทนาว่า

"จะว่ายังงั้นก็ได้เหมือนกัน ถ้าระบบซีเนียร์กับเทรดดิชั่น มันเป็นการกดหัวบังคับกันจนเกินไป"

"เฮ่ย...ไม่เกินไปหรอกน่ะ เรามาทีหลังก็ต้องเชื่อฟังเขาไปก่อนซี ไม่เห็นเสียหายตรงไหนเลย" มัทนาขัด "ประเพณีเขามีมานานแล้ว การล้มเลิกประเพณีเก่าๆ ไม่ใช่ของง่ายๆ โดยเฉพาะในมหาวิทยาลัยเก่าแก่อย่างนี้"

"จะยังไงก็ตาม ฉันไม่ยอมให้ใครเอาสีมาป้ายหน้าฉันเล่นอย่างเด็ดขาด" วิมลมณีกล่าวเสียงแข็ง สหายของหล่อนไม่มีใครตอบว่ากระไร แล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรนักหนา เพราะพวกหล่อนรู้นิสัยดื้อรั้นของเพื่อนผู้มีฐานะสูงผู้นี้ดี

โศรยาเท้าข้อศอกลงบนโต๊ะอาหาร ยันคางเอาไว้เมื่อก้มลงดูดโอเลี้ยงหมดแก้วแล้ว

"ปีนี้พี่เด็จเขาจะสมัครเป็นหัวหน้าคณะอีก เรามีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งแล้ว"

"ก้อเลือกพี่เด็จ..." โศรยาว่า

"พี่พันธุ์ภพก็ไม่เลวนะ เราว่าพี่เด็จแกแข็งไปหน่อย" มัทนาขัด

"คนแข็งแหละดี เด็ดขาดดีทำอะไรไม่ต้องลังเล...พี่พันธุ์ภพ เราว่าแกผู้ดีเก่าเกินไปหน่อย ทำอะไรบางทีเกรงใจผู้ใหญ่เกินไป"

"เกรงใจผู้ใหญ่ละซีดี ทำไมถึงชอบคนที่ก้าวร้าวไม่คารวะผู้ใหญ่"

มัทนาขัดอีก หล่อนเป็นคนขี้เกรงใจคน ความจริงหล่อนเองก็นิยมชมชื่นเด็จอยู่ แต่เมื่อรู้ว่าวิมลมณีชิงชังเด็จ หล่อนก็แสร้งขัดเอาใจวิมลมณีอย่างนั้นเอง

โศรยาตอบทันทีว่า

"เขาไม่ได้ก้าวร้าว แต่ถ้าผู้ใหญ่ทำไม่ถูกต้อง เขากล้าที่จะคัดค้านผู้ใหญ่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ทำตัวเป็นหลักที่ดีไปเสียทุกคนนี่นา จะให้ก้มหน้าก้มตาเดินตามก้นอยู่ตลอดเวลาได้ยังไง"

"เป็นอันว่าเธอเลือกพี่เด็จแน่ๆ ละ แม่โศ"

"ก็ยังไม่แน่ ฉันอาจจะเปลี่ยนใจทีหลังก็ได้"

ขณะที่เพื่อนทั้งสามสนทนากัน วิมลมณีนั่งฟังเงียบๆ สีหน้าของหล่อนเคร่งขรึม หงุดหงิดเล็กน้อยที่หล่อนอยู่ในฐานะรุ่นน้องของเพื่อนๆ แล้วหล่อนก็ลุกขึ้นยืนเป็นการขัดจังหวะ

"ฉันต้องไปก่อนละ เก้าโมงอาจารย์จะประชุมพวกนิสิตใหม่ พวกเธอยังไม่เรียนกันรึ"

"ยัง ชั่วโมงเช้าอาจารย์ไม่มา พวกปีสองว่างถึงบ่ายโมงแน่ะ"

"งั้นฉันไปก่อน ต้องขึ้นทางหลังตึกใช่ไหม" หล่อนถาม แต่กลับเดินไปทางหน้าตึก ไม่ได้ตั้งใจจะไปขึ้นทางหน้าตึกดอก แต่อยากเดินผ่านไปดูเท่านั้นเอง แล้วหล่อนก็เห็นนิสิตชายน้องใหม่คนหนึ่งเดินฉับๆ ขึ้นไปทางหน้าตึก พอก้าวขึ้นบันไดขั้นสุดท้าย ก็ชะงัก เด็จนั่นเอง เขาเดินเข้าไปขวางหน้าเอาไว้ ยิ้มนิดๆ และพูดเรียบๆ ว่า

"คุณยังไม่มีสิทธิขึ้นทางหน้าตึก เป็นน้องใหม่ต้องขึ้นทางด้านหลัง"

"เพราะอะไรครับ"

หนุ่มน้อยผู้นั้นย้อนถาม สุ้มเสียงจะอวดดีก็ไม่เชิง จะอยากรู้ก็ไม่ใช่

เด็จตอบว่า

"เรื่องของเทรดดิชั่น บางทีมันก็หาเหตุผลยากอยู่สักหน่อย ไม่แต่เทรดดิชั่นในมหาวิทยาลัยเท่านั้น ถึงข้างนอกเราก็ยังมีเทรดดิชั่นบางอย่างที่ไร้เหตุผลอยู่หลายเรื่อง เฉพาะกะอีเรื่องตัดสิทธิขึ้นหน้าตึกหลังตึก เมื่อมันไม่ถึงกับทำให้เดือดร้อนอะไรนักหนา ก็ปฏิบัติตามไปเรื่อยๆ ก่อนก็แล้วกัน"

วิมลมณีช่างไม่เข้าใจเด็จ อุดมธรรมเสียจริงๆ ไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเขา ท่าทางของเขา น่าจะเป็นปฏิปักษ์ต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในระบบเก่าๆ แต่เขาก็ยังเป็นมิตรกับเทรดดิชั่นอันไร้เหตุผลบางอย่าง

หล่อนอยากเข้าใจเด็จ ทั้งๆ ที่บอกตัวเองว่าชิงชังเขา!

๒

แดดในเวลาที่ตะวันเพิ่งจะเลยศีรษะไปเล็กน้อยร้อนเปรี้ยง ถนนสายแคบๆ ยิ่งแคบขึ้นไปอีก เพราะการสร้างใหม่ซึ่งไม่รู้จักแล้วเสียที ไม่ใช่เป็นเวลานับเดือน แต่นับปีทีเดียว ตั้งแต่เริ่มขุด ฝังท่อ รื้อออกเพราะไม่ตรงตามสัญญา แล้วก็ค่อยๆ ขุดใหม่ ฝังใหม่

น้ำดำๆ ในคลองส่งกลิ่นเหม็นขึ้นมาคละกับความร้อนวูบวาบ ต้นชงโคริมถนนดูมอมแมมด้วยฝุ่นอยู่ตลอดเวลา เป็นสัมผัสทั้งทางจมูกทางตา ที่กลายเป็นความเคยชินจนเกือบไม่รู้สึกเดือดร้อนเสียแล้วสำหรับเด็จ ศรีลา และหรือเพื่อนๆ ร่วมคณะร่วมมหาวิทยาลัยอีกหลายๆ คน

รถยนต์ติดแถวยาวยืด ขณะที่เด็จกับศรีลาเดินเลาะปีกถนนอันเขรอะด้วยฝุ่น มุ่งไปทางศูนย์การค้าสยาม ต้นชงโคอายุเพียงไม่กี่ปี ใบโกร๋น ไม่พอให้ความร่มรื่นแก่คนเดินถนน ยืนต้นอยู่คอยเวลาที่จะถูกทำลายเมื่อเริ่มขยายถนนมาถึงแถบด้านนี้

จวนถึงสะพานข้ามผ่านหลังศูนย์การค้า หนุ่มสาวทั้งคู่ผ่านรถคันหนึ่งที่ติดการจราจรอยู่ตั้งแต่เขาทั้งสองยังเดินมาไม่ถึง

เด็จจำรถคันโอ่อ่าได้ มองเข้าไปในรถเห็นสาวน้อยรุ่นน้องกลุ่มของวิมลมณีอยู่กันครบแก๊งรวมทั้งหล่อนด้วย ทุกคนนอกจากวิมลมณีพากันพยักพเยิด ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายเขากับศรีลา ผ่านกระจกที่ไม่ได้ยินเสียงเพราะเป็นรถมีเครื่องปรับอากาศ หน้าแต่ละหน้าในรถยนต์คันนั้น จึงนวลใสกันเป็นแถว ไม่มีเหงื่อไหลไคลย้อยเหมือนของเขาและศรีลา

“น่าอิจฉาเด็กพวกนั้น ถึงรถจะติดก็ไม่เดือดร้อน อยู่ในแอร์สบายใจ” ศรีลาปรารภหลังจากเดินคล้อยมาแล้ว แล้วก็หัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะ จะขันก็ไม่ใช่ ชื่นชมก็ไม่เชิง

“พวกนี้เรียนหนังสือสบายที่สุด ล้วนแต่มีพ่อแม่รวยๆ ทั้งนั้น พอจบ

ก็ยังไม่ต้องดิ้นรนขวนขวายหางานทำ เพราะพ่อแม่เตรียมส่งไปทำปริญญาโท ปริญญาเอกต่อ”

“แก๊งนี้เรียนหนังสือเก่งทั้งแก๊ง” เด็จพูดเรื่อยๆ หันไปมองดูรถเบนซ์สีเขียวเข้มโดยไม่ตั้งใจ สบนัยน์ตาเข้มคมกำลังจ้องมองเขาอยู่พอดี เด็จหันกลับมาเฉยๆ ไม่อยากยิ้ม หรือแสดงอะไรให้เห็นว่ามีไมตรีกับหล่อน

เด็กคนนี้อวดดี

เขาเองก็เป็นโรคไม่ชอบให้ผู้หญิงได้ใจเพราะมีผู้ชายพะนอ ยิ่งผู้หญิงที่มีพ่อฐานะสูงทั้งการเงินและทั้งทางสังคมการเมืองด้วยอย่างนี้...

ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะจองหองหรือหยิ่งทะนงอะไรนักหนาดอก แต่หล่อนควรจะรู้ว่าในมหาวิทยาลัย ฐานะในสังคมภายนอก ไม่ควรจะนำเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

“ยายวิมลมณีนั่นเขาแก๊งเดียวกันกับพวกนี้รึ”

“คงใช่กระมัง นักเรียนฝรั่งโรงเรียนเดียวกันนี่ ถ้าไม่เกิดเรื่องเมื่อปีก่อน ปีนี้เขาก็อยู่ปีสองด้วยกัน” เด็จตอบเรื่อยๆ

“รู้สึกว่า ยายวิมลมณีแกโกรธหัวหน้าคณะเมื่อปีก่อนมากนะ เมื่อเช้านี้แกพูดอะไรกับคุณ กรันต์เขาว่าแกรวนคุณ”

“เขาบอกผมว่าปีนี้เขาสอบเข้าเอง เพราะเขาตั้งใจเอาไว้ว่า เขาจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยนี้ให้ได้ แล้วก็ต้องคณะนี้ด้วย” เด็จหัวเราะอยู่ในคอ

“เด็ดเดี่ยวไม่เลว” ศรีลาหัวเราะ

เสียงหัวเราะของหล่อนเป็นสองนัยตามเคย ไม่แน่ว่าหล่อนสรรเสริญหรือประชดประชันแม่สาวน้อยที่กำลังพูดถึง ศรีลาเป็นอย่างนี้เอง หล่อนมักมีอารมณ์หรือความรู้สึกสองอย่างขัดแย้งกันอยู่บ่อยๆ

“ถ้าเป็นคนอื่นก็คงอาย หลบหน้าหลบตาไปเลย อย่างเด็กผู้ชายสองคนนั่น ได้ยินว่าพ่อเลยส่งไปเมืองนอกเลยไม่ใช่รึ”

“คนเดียว อีกคนกลายเป็นเพลย์บอยของฟ้านครหลวงไป เพราะงั้นวิมลมณีเขาถึงโทษผม หาว่าผมกับพวกที่แอนตี้เขา ทำลายอนาคตเพื่อนเขา”

“พูดเอาแต่ได้” ศรีลาว่าอย่างขุ่นใจนิดๆ “ก็ทีตัวทำอะไรไม่ให้มันถูก

กฎเกณฑ์เขาล่ะ ทำไมถึงไม่พูดบ้าง ถ้างั้น เขาจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยเอาแก้วอะไรกัน ใครมีอภิสิทธิ์ก็เข้ามาฟรีๆ ยังงี้ ที่ไหนในโลกเขาทำกันบ้าง ยายนี่แกคิดอะไรพูดอะไร สมเป็นลูกของพ่อแกเหลือเกิน”

เด็จไม่ออกความเห็นว่ากระไร ยกมือเสยผมแห้งน้ำมันซึ่งขณะนั้นเปียกชื้นด้วยเหงื่อให้ลู่ไปข้างหลัง

กำลังจะข้ามซอยพอดี เหลียวไปทางซ้าย เห็นรถยนต์สีเขียวแก่เลี้ยวแยกผ่านหน้าไป คราวนี้เจ้าของนัยน์ตาคมเข้มไม่ได้มองดูเขาเลย

เด็จกับศรีลาเป็นฝ่ายถูกวิจารณ์บ้าง

“คู่นี้เขาสมกันดีนะ” แขส่องวิจารณ์ หล่อนหัวเราะคิกคัก ชอบอกชอบใจตามประสาสาวน้อย

“พี่เด็จเขาเป็นคนแข็งๆ พี่ศรีลาก็แข็งๆ คล้ายๆ กัน ติดจะเชยนิดหน่อยเหมือนกันเสียด้วย”

“เชยยังไงยะ สองคนนี่น่ะรึเชย หัวแรงออกยังงั้น เห็นมีเดินขบวนทีไรสองคนนี่เต้นออกหน้าทุกที ฟังเขาพูดแต่ละครั้งไม่ได้แสดงความเชยออกมาให้เห็นเลย นอกจากรู้ทันโลกรู้ทันเหตุการณ์ ไม่ปิดหูปิดตาอยู่แค่ในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างเดียว” โศรยา ‘ติง’

“ฉันหมายถึงการแต่งเนื้อแต่งตัวหรอกย่ะ ไม่ได้หมายถึงเรื่องอย่างที่ตัวพูด” แขส่องว่า

“ยายแขมันตัดสินความเชยหรือไม่เชยของคนที่เครื่องแต่งตัวอย่างเดียวเท่านั้นเอง” มัทนาเอ่ยขึ้นบ้าง

“ก็จริงไหมล่ะ เสื้อพี่เด็จน่ะ เสื้อค้างสต๊อกแท้ๆ ไอ้เสื้อหลวมๆ ยังงี้เดี๋ยวนี้เขาไม่ใส่กันแล้ว เมื่อวันงานมหาวิทยาลัย ก็ผูกเนกไทเส้นเล็กนิดเดียว ใครๆ เขาผูกเท่าใบพายกันทั้งนั้น พอๆ กันกับพี่ศรีลา ขอบกระโปรงยังฟิตปั๋งอยู่ที่เอวยังไงยังงั้น” แขส่องพูดพลางหัวเราะคิกคัก

“พี่ศรีลาเขาว่าเขามาเรียน ไม่ได้มาแต่งตัว” มัทนาพูดเรียบๆ

แขส่องทำตาโตแล้วว่า “เขาพูดกับตัวเรอะ ตัวไปว่าอะไรเขาเข้าล่ะ”

“เปล่า ไม่ได้พูดกับฉัน ฉันได้ยินเขาพูดเล่นๆ กับเพื่อนๆ ของเขาน่ะ”

“เฮ้อ...ที่จริงจะพูดยังงั้นมันก็ไม่ถูก เรียนมหาวิทยาลัยมันต้องระคนปนกัน ทั้งเรียนทั้งเล่นทั้งแต่งตัวทั้งคิด จะเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเรียน มันก้อไม่ใช่มหาวิทยาลัย” แขส่องพูดจบประโยคพอดีกับที่รถเข้าเทียบขอบทางเดินหน้าโรงภาพยนตร์พอดี

แม่สาวน้อยทั้งสี่จึงพากันลงจากรถ ออกจะเป็นเป้าสายตาของใครต่อใครอยู่ เพราะรถเก๋งคันงามหนึ่ง และเพราะหล่อนเป็นสาวน้อยหน้าตาสะสวยด้วยกันทุกคนอีกหนึ่ง

* * *

วิมลมณีสั่งคนรถของหล่อนให้ไปหาที่จอดรถ จนกว่าภาพยนตร์จะเลิก แล้วหล่อนก็พาเพื่อนๆ เดินไปยังห้องขายตั๋ว

“เฮ้ย...วิ...ดูที่ละสามสิบเชียวเรอะ” โศรยาทัก เมื่อวิมลมณีกำลังจะเข้าไปซื้อตั๋ว

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องอเมริกันแชร์หรอกน่ะ เราเลี้ยงตลอดรายการ ฉลองที่ได้กลับมาพบกันอีก”

“ไอ้เลี้ยงน่ะรู้แล้วว่าเลี้ยง แต่เป็นนิสิตอยู่ในเครื่องแบบยังงี้ ดูหนังที่ละสามสิบมันกระดากว่ะ ใครเขาจะว่าเอาได้ว่ายังหาเงินหาทองเองไม่ได้ ดัดจริตดูหนังที่ละสามสิบ”

“ตัวละก็...ยังติดนิสัยกลัวเขาว่าไม่หายเลยนะ ทำไมจะต้องไปกลัวคนโน้นคนนี้ว่า เราตั้งใจจะทำอะไรมันเรื่องของเราต่างหาก”

วิมลมณีกล่าวแล้วก็เดินไปยังห้องขายตั๋วราคาสามสิบบาท และซื้อตั๋วตามความตั้งใจของหล่อน

มัทนามองตามวิมลมณีปรารภว่า

“ตามใจวิเขาเถอะ เขาเป็นคนเลี้ยง แต่งเครื่องแบบดูหนังที่ละสามสิบนานๆ ที โก้ดีเหมือนกัน...แน่ะ...พี่เด็จกับพี่ศรีลาเขายังตีตั๋วที่ละสิบเท่านั้นเอง มองดูเราใหญ่แฮะ...เข้าไปทักเขาเสียหน่อยเถอะ เดี๋ยวจะหาว่าดูหนังที่ละสามสิบแล้วทำหยิ่ง”

หล่อนบอกเพื่อนอีกสองคนด้วยเสียงหัวเราะ พร้อมกับเดินเข้าไปหาเด็จ

และศรีลา วิมลมณีซึ่งเพิ่งซื้อตั๋วเสร็จเรียบร้อยจึงต้องพลอยเดินตามเพื่อนๆ ไปด้วย

"พี่เด็จ พี่ศรีลา ดูหนังหรือคะ"

"เปล่า ผมมาดูขน" เด็จตอบด้วยสีหน้ายิ้มๆ

"อะไรคะ ดูขน" โศรยาทำหน้างงๆ

"อ้าว...ก็คุณถามผมว่า ดูหนังรึ ผมก็ตอบว่าดูขน...ดูโขนน่ะ"

"โขน...โขนอะไรที่ไหน" โศรยายังทำหน้างง ไม่รู้เรื่อง

เด็จหัวเราะเห็นฟันขาวตัดกับผิวหน้าคล้ำ ทั้งๆ ที่ยังไม่แก่ แต่เมื่อเขาหัวเราะ จะเห็นรอยตีนกาสองสามรอยตรงหางตา

"ก็คุณถามผมทำไมว่ามาดูหนังรึ ถ้าไม่มาดูหนัง ผมจะมายืนอยู่ที่นี่ทำไมล่ะ"

โศรยาเพิ่งเข้าใจ หล่อนหัวเราะร้องว่า

"แหม...พี่เด็จ"

มัทนากับแขส่องหัวเราะชอบใจ ศรีลาเพียงแต่ยิ้ม ส่วนวิมลมณีทำหน้าเฉย หล่อนไม่เห็นขันสักนิดเดียวกับสำบัดสำนวนที่พยายามจะแสดงอารมณ์ขันของเด็จ หล่อนคิดว่า เขา 'พยายาม' แสดงตัวว่าเขาเป็นคนเจ้าสำบัดสำนวน ทันคน และมีอารมณ์ขัน

หล่อนคลื่นไส้!

ขวางโศรยาด้วยที่เจ้ากี้เจ้าการเดินเข้ามาทักทายกับเด็จ ถูกเขาหาว่า 'ปัญญาอ่อน' โดยไม่รู้ตัว

มีอย่างรึ ก็รู้อยู่เต็มอกว่าเขามาดูหนัง ยังจะอุตส่าห์ไปถามเขาอีกว่า...มาดูหนังรึ เท่านั้นยังไม่พอ ควรจะแยกทางกันได้แล้ว แม่โศรยายังอุตส่าห์ถามแบบ 'ปัญญาอ่อน' อีกว่า

"พี่เด็จกับพี่ศรีลาซื้อตั๋วแล้วรึคะ"

"ซื้อแล้ว ขอบคุณ ถ้าคิดจะเลี้ยงผม" เด็จหัวเราะอีก มองดูวิมลมณีขณะที่กล่าวต่อไปว่า "ผมซื้อที่ละสิบบาทเท่านั้น ไม่มีปัญญาซื้อที่สูงกว่านี้"

ใครถามนาย...วิมลมณีนึกอยู่ในใจ เมื่อเด็จทำท่าเหมือนพูดกับหล่อน

โดยตรง หล่อนจึงตอบว่า

“น้องใหม่ดูหนังที่ละสามสิบเกินหน้าซีเนียร์ คงไม่ผิดเทรดดิชั่นดอกนะคะ”

“เทรดดิชั่นของเราไม่โง่ถึงอย่างนั้นดอกครับคุณน้องใหม่ แล้วก็ไม่ลามปามออกมานอกมหาวิทยาลัยด้วย เฉพาะในมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่เราถือว่าทุกคนเป็นพี่น้องกัน อยู่ในครอบครัวเดียวกัน”

เขายิ้มเล็กน้อย คว้าแขนศรีลาตรงข้อศอกอย่างสนิทสนม

“หนังรอบเที่ยงเลิกแล้ว ผมเข้าก่อนละคุณ ประเดี๋ยวไม่ได้ดูโฆษณา”

“ดูทำไมกันคะ โฆษณา” โศรยายังอดช่างพูดไม่ได้ นิสัยของหล่อนชอบซักถามแบบนี้เอง

“อ้าว...ไหนๆ เสียเงินแล้วต้องดูมันให้หมดซีคุณ โฆษณาเดี๋ยวนี้บางอย่างสนุกดีเหมือนกัน” เด็จตอบ

เขากับศรีลาเดินตามคนอื่นๆ ผ่านประตูเข้าไป

“อื้อฮือ...พี่เด็จนี่เกี๊ยมจัง” มัทนาบ่นว่า

“คนอย่างนี้ เขาเรียกว่าเค็ม ไม่ยอมเสียเปรียบ ไม่ยอมลดราวาศอกให้ใครทั้งนั้น” วิมลมณีว่า เสียงของหล่อนไม่แสดงอารมณ์ขันและเอ็นดูอย่างเสียงของมัทนา หล่อนไม่ยอมลบความเคืองแค้นเด็จ อุปาทานของหล่อนยึดมั่นอยู่กับความไม่ชอบหน้าเสียแล้ว

อุปาทานของบุคคล...ซึ่งบางทีก็เป็นเครื่องปิดบังความจริงใจของตนเอง

* * *

ภาพยนตร์เรื่องนั้น เป็นเรื่องความบาดหมางระหว่างคู่ผัวตัวเมียที่มีอารมณ์ไม่ตรงกันในเรื่องของเซ็กซ์ เป็นภาพยนตร์กึ่งชีวิต แล้วก็ลงเอยด้วยต่างคนต่างหันหลังให้กัน

เด็จออกมาจากโรงภาพยนตร์ด้วยความรู้สึกที่บอกตัวเองว่า...หากเขาต้องเสียเงินเกินกว่าสิบบาทละก็เห็นจะเสียดายเงินพิลึก

เมื่อศรีลาถามเขาว่า “สนุกไหม”

เด็จตอบว่า “บ้า” คำเดียวเท่านั้น ที่แสดงความเห็นของเขาเกี่ยวกับ

ภาพยนตร์เรื่องนี้

เพราะคนเบียดเสียดกันออกมาจากโรงหนัง จึงทำให้แม่สาวน้อยทั้งสี่ไม่ทันเห็นเด็จและศรีลา

เสียงวิมลมณีปรารภกับเพื่อนๆ ว่า

“สงสารพระเอกจังนะ เราว่านางเอกมันมากไปหน่อย ผู้หญิงอะไรจะมีความต้องการไม่รู้จบสิ้นยังงั้น”

“เราสงสารนางเอกมากกว่า เราว่าเพราะจิตใจมันขาดความอบอุ่นตั้งแต่เด็ก มันเลยมาออกอีรูปนี้” มัทนาแย้ง

แต่วิมลมณียังคงยืนคำเดิมว่า

“เราว่าพระเอกมันน่าสงสารมากกว่า มันรักนางเอกจริงๆ นะ แต่มันต้องทำงาน มันจะหาเวลาที่ไหนมาปรนเปรอ”

พอพ้นจากผู้คนเบียดเสียดออกมายืนอยู่หน้าโรงในที่ค่อนข้างโล่งพอดี วิมลมณียังไม่รู้ว่าเด็จตามหลังมา จนกระทั่งได้ยินเสียงเขาพูดอยู่ข้างหลัง

“ผมว่า คนดูบางคนต่างหากที่น่าสงสาร ดูออกมาแล้วยังมาปวดหัวคิดในเรื่องไร้สาระอยู่ได้”

วิมลมณีฉุนกึก ยังหาคำตอบไม่ทัน เด็จกับศรีลาก็เดินเลยไปโน้นแล้ว หล่อนจึงได้แต่กระแทกเสียงออกมาคำเดียวว่า

“บ้า!”

ศรีลาเหลือบดูหน้าเด็จ กล่าวว่า

“หนังก็ดีเหมือนกันนี่ คุณไม่สนุกเลยรึ เด็จ”

เด็จส่ายหน้า

“ไม่สนุกเลย ไอ้ปัญหาแบบนี้ ส่วนมากมันเป็นปัญหาของฝรั่งมากกว่าคนไทย ผมว่า เพราะฝรั่งมันผ่านปัญหาต่างๆ มาจนหมดแล้ว พวกปัญหาใหญ่ๆ อย่างปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาเรื่องความเจริญของบ้านเมือง ทีนี้พอว่างปัญหาใหญ่ก็เลยหันมาหาปัญหาเกี่ยวกับสัญชาตญาณดั้งเดิมของมนุษย์สมัยที่ยังไม่รู้จักอาย คือเรื่องเซ็กซ์”

“ฉันว่าคุณคิดมากเกินไปหน่อย” ศรีลาขัดยิ้มๆ “หัดดูอะไรในแง่สนุก

เสียบ้าง อย่าดูให้มันเป็นปัญหาไปเสียทุกอย่างซี”

“ก็คนเขียนบท มันพยายามให้เป็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ มันเน้นอยู่ตลอดเวลา”

“ความจริงจะว่าไป มันก็อาจเป็นเรื่องสำคัญเหมือนกัน สำหรับคู่ผัวตัวเมีย”

“ถ้าสำหรับคู่ผัวตัวเมีย หรือผู้หญิงผู้ชายฝรั่งละก็ผมไม่รู้ แต่สำหรับคนไทย ผมก็ยังเห็นว่า มันไม่น่าเป็นปัญหาสลักสำคัญอะไร แต่ก่อนแต่ไรมามันก็ไม่เคยเป็นปัญหา” เด็จยกไหล่นิดๆ “เดี๋ยวนี้ผมว่าเราพยายามสร้างปัญหาเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้ทันสมัยตามฝรั่งมากกว่า แต่ก็...เป็นความเห็นของผมคนเดียวเท่านั้นนะ คนอื่นจะคิดยังไงผมไม่รู้”

“ฉันยังไม่เห็นด้วยกับเด็จเท่าไรนัก” ศรีลาหัวเราะ

เรื่องสนทนาเกี่ยวกับภาพยนตร์เป็นอันว่ายุติลงเพียงแค่นี้ เพราะทั้งเด็จและศรีลาต้องวุ่นวายกับธุรกิจอื่น นั่นคือการรีบร้อนขึ้นรถประจำทาง ครู่เดียวทั้งเด็จและศรีลาก็ขึ้นไปยืนเบียดเสียดอยู่บนรถประจำทางอันแน่นเอี้ยด...

๓

บ้านของศรีลาอยู่เกือบสุดถนนตก เดินเข้าซอยแคบๆ ผ่านบ้านเล็กเรือนน้อย ทะลุออกริมแม่น้ำแล้วก็ต้องเดินบนสะพานไม้สองแผ่นบ้าง สามแผ่นบ้าง เลาะไปตามข้างบ้านคนอื่น จึงถึงบ้านของศรีลา

น้ำในแม่น้ำกำลังลง ใต้สะพานไม้จึงเป็นโคลนเลนไม่สกปรกนักเพราะโดยปกติ น้ำขึ้นชะล้างออกไปอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้ามองลึกเลยไปตามใต้บ้านจึงจะเห็นกากอาหารถ่ายจากคนกองอยู่เป็นหย่อมๆ

เพราะส่วนมากส้วมริมน้ำอย่างนี้ มักเจาะถ่ายลงน้ำรู้แล้วรู้รอดไปแทบว่าจะทุกหลังคาเรือน

บ้านของศรีลาเป็นเรือนไม้เก่าๆ หันหน้าเรือนที่เป็นนอกชานออกทางแม่น้ำ เมื่อเวลาเข้าบ้านจึงต้องเดินเข้าทางหลัง ไม่มีรั้วรอบขอบชิด ไม้กระดานสองแผ่นนั้นทอดไปถึงประตูครัวไฟเลยทีเดียว

ประตูเปิดกว้างเอาไว้ตามเคย โดยปกติประตูหลังบ้านของใครต่อใครแถวนี้มักเปิดทิ้งเอาไว้ เพราะส่วนมากก็คุ้นๆ หน้ากันอยู่ทุกครัวเรือน จะปิดก็ต่อเมื่อดึก ถึงเวลาหลับนอนกันทั้งบ้าน

พอหนุ่มสาวทั้งสองโผล่เข้าไป กลิ่นแกงเผ็ดเนื้อก็หอมฟุ้งเข้าจมูก กลิ่นนั้นมาจากหม้อแกงบนเตาไฟที่ดับแล้ว ทว่าฝาหม้อเปิดค้างทิ้งหงายไว้บนพื้น

ศรีลาเข้าไปหยิบฝาหม้อปิดหม้อแกง ปากบ่นว่า

“ดู๊...ใครเปิดหม้อแกงเอาไว้แล้วก็ไม่ปิด น่ากลัวจะเป็นไอ้เด็กสองคนนั่น” หล่อนหมายถึง น้องชายอายุสิบสี่และสิบสามตามลำดับของหล่อน

“หอมแกงชวนหิวดีเหลือเกิน”

เด็จกวาดตามองไปรอบครัวแคบๆ ถึงจะเคยมาบ่อยๆ แต่ทุกครั้งก็อดสังเกตดูความเป็นอยู่ง่ายๆ ในครอบครัวของศรีลาไม่ได้

“เอาไหมล่ะ ประเดี๋ยวจะตักราดข้าวให้”

เด็จสั่นศีรษะ "อย่าเพิ่งเลย"

เขาเดินตามศรีลาออกจากครัวผ่านซอกระหว่างห้องสองห้องไปที่นอกชาน ด้านตรงที่ติดกับฝาห้อง มีโต๊ะเหล็กอย่างโต๊ะตามร้านกาแฟ พร้อมทั้งเก้าอี้เหล็กเก่าๆ พับได้สามตัว บิดาของศรีลานั่งดื่มเหล้าอยู่ที่โต๊ะนั้นกับผู้ชายวัยเลยกลางคนสองคน เสียงหัวเราะครื้นเครงของบิดาศรีลาเมื่อเหล้าเข้าปากดังไม่ขาดระยะ จนกระทั่งลูกสาวกับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยของหล่อนมาถึง

"ศรีลามาแล้ว อาบุญเกิดไงล่ะ ศรีลา...คุณปิน นั่นลูกสาวผม เขาเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย ปีสุดท้ายแล้วนะ"

เสียงของนายศรีเมือง บิดาของศรีลา แสดงความภูมิใจ เมื่อแนะนำลูกสาวแล้วก็ทักทายกับเด็จและเลยแนะนำเด็จกับบุรุษทั้งสอง

"คุณเด็จ เพื่อนของศรีลาเขา ลูกชายผู้แทนฯ บ้านเราไงครับ คุณปิน"

ทั้งนายบุญเกิดและนายปินหันมามองดูเด็จอย่างสนใจ นายปินอุทานว่า

"อ้อ...คุณเป็นลูกคุณเจริญซี งั้นก็"

เด็จไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้ม นายบุญเกิดเอ่ยขึ้นบ้างว่า

"เมื่อตอนเลือกผู้แทนฯ ผมกับพวกก็ช่วยลงคะแนนให้พ่อคุณ"

"ครับ ขอบคุณ" เด็จตอบเรื่อยๆ ตามมารยาท "คุณพ่อก็คงพยายามปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุด ให้สมกับที่ได้รับความไว้วางใจ"

"ผมก็คิดยังงั้นแหละคุณเด็จ คุณเจริญคงพยายามอย่างดีที่สุด แต่น่าเสียดาย..." นายบุญเกิดหัวเราะ

เด็จมองหน้าผู้พูด

"ที่จริงไอ้เรื่องอย่างนี้ มันก็ไม่น่าจะพูดกับเด็กหรอก แต่พอรู้ว่าคุณเป็นลูกมันก็อดไม่ได้ อยากให้เข้าหูคุณเจริญเสียบ้าง แถวๆ บ้านผมเขาบ่นกันหลายเสียงอยู่นะว่า ผู้แทนฯ ยังไม่ได้ทำอะไรให้เป็นชิ้นเป็นอันขึ้นเลย ไม่ว่าอะไรๆ ก็คงอยู่อย่างเก่าอย่างเดิม แทบทั้งนั้น"

เด็จรู้สึกว่าบริเวณหน้าของเขาออกจะชาๆ เล็กน้อย เขาพูดขรึมๆ ว่า

"นักเรียนมหาวิทยาลัยอย่างผมไม่ใช่เด็กๆ แล้ว เราไม่ได้เรียนอย่าง

นักเรียนธรรมดา แต่เรียนไปพร้อมกับคิด พร้อมกับภาระที่มีต่อสังคมและบ้านเมืองไม่น้อยไปกว่าผู้ใหญ่...ผมไม่ได้เข้าข้างคุณพ่อ แต่รู้ว่าคุณพ่อพยายามทำทุกอย่างเพื่อราษฎรที่ท่านเป็นผู้แทนฯ อยู่"

"ถนนก็ยังขาดๆ วิ่นๆ อยู่หลายสาย โครงการตั้งหลายโครงการทิ้งแช่ไว้อย่างนั้น ราษฎรขออะไรมาก็เงียบป๋อมเหมือนจมน้ำ ขณะที่จังหวัดใกล้ๆ กันเขาเจริญขึ้น ถึงขนาดอำเภอเล็กๆ ก็ยังน้ำไหลไฟสว่างเลย คุณรู้หรือเปล่าคุณเด็จ" นายบุญเกิดพูดเรื่อยๆ เสียงไม่จริงจังอะไรนักหนา

ลูกชายผู้แทนฯ ระบายลมหายใจยาว กล่าวเสียงต่ำว่า

"รู้ซีครับ ผมรู้ทุกอย่าง ผมบอกคุณพ่อก่อนหน้านี้แล้วด้วยซ้ำไป ให้เป็นผู้แทนฯ พรรครัฐบาลแทนที่จะเป็นฝ่ายค้าน"

"จริง...จริง!"

นายศรีเมืองสนับสนุน แล้วก็หัวเราะอย่างครื้นเครงตามนิสัย

"อย่าไปโทษผู้แทนฯ ของเราเลย ถึงจะตั้งใจดีแค่ไหน ถ้าเขาไม่อนุมัติงบประมาณเสียอย่าง ก็ทำอะไรไม่ได้ จังหวัดไหนผู้แทนฯ เป็นพรรคฝ่ายค้านมันก็อย่างนี้แหละ ถ้าเลือกผู้แทนฯ สมัยหน้ากันอีก คราวนี้ต่างจังหวัดคงเข็ดผู้แทนฯ พรรคฝ่ายค้านกันเป็นแถว เพราะมีแต่มือเปล่า..." ตามติดท้ายประโยคด้วยเสียงหัวเราะฮ่า...ฮ่า...ตามเคย

นายปินตัดบทว่า

"แต่ก็ยังดีอยู่หรอก เท่าที่อ่านๆ ดูข่าวการประชุมสภาฯ คุณเจริญก็ยังมีเสียงค้าน เสียงแสดงความเห็นที่มันเป็นประโยชน์บ้าง ไม่เงียบเป็นเป่าสากเหมือนผู้แทนฯ บางคน"

"สมัยต่อไป เด็จเขาอาจสมัครผู้แทนฯ แทนพ่อของเขา อีกสองปีก็พอดีนั่นแหละ พอดีเด็จเรียนจบ" ศรีลาว่า

นายบุญเกิดหัวเราะ สายตาที่มองดูหนุ่มน้อยออกจะหมิ่นนิดๆ หมิ่นในความเป็นเด็กนั่นเอง...เขาว่า

"มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หรอกนะคุณเด็จ ไอ้เรื่องที่จะทำให้คนส่วนมากเชื่อถือขนาดเลือกเป็นผู้แทนฯ ของเขาน่ะ ต่อให้มีพรรคสนับสนุนก็ยังลำบาก"

"ผมไม่คิดจะเป็นผู้แทนฯ ในเร็วๆ นี้หรอกครับ" เด็จตอบเรียบๆ "ถ้าจะคิดเป็นกับเขา ก็คงโน่น...อีกสักสิบปี สิบกว่าปีโน่น ถึงเวลานั้น การเมืองเมืองไทยอาจเปลี่ยนไป หน้าเก่าๆ ก็ล้มหายตายจากไป เปิดโอกาสให้คนรุ่นผมปกครองบ้านเมืองบ้าง"

นายศรีเมืองหัวเราะชอบใจ เด็จผละจากบุรุษทั้งสามเดินเรื่อยๆ ไปที่ริมนอกชาน ศรีลาตามออกไปด้วย หล่อนนั่งลงข้างเด็จ ห้อยเท้าออกไปลอยอยู่ข้างนอก ส่วนเด็จนั่งชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง

นัยน์ตาของเด็จมองไปที่เด็กชายสาม เด็กหญิงหนึ่ง ซึ่งลอยคอห่างออกไปในแม่น้ำที่มีสีโคลนขุ่น น้ำกำลังเริ่มขึ้น พื้นโคลนใต้เรือนเริ่มมีน้ำขึ้นมาปริ่มๆ แต่ถึงขนาดลงลอยคอได้นั้น ต้องเดินไปตามสะพานยาวข้างๆ บ้านอีกไกล หากไม่เดินตามสะพานยาวสะพานเดียวที่ยื่นออกไปให้ความสะดวกก็ต้องลุยโคลนออกไป

นัยน์ตาจับอยู่ที่เด็กๆ แต่แววตาของเด็จแสดงว่าเขากำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ในใจ

"เด็จ...คิดอะไรอยู่จ๊ะ อย่าไปถือสากับอาเกิดเลย แกพูดอะไรตรงไปตรงมาอย่างนั้นเอง"

"เปล่า ไม่ได้ถือสา แต่ไอ้ที่อาเกิดพูดออกมาทำให้ผมอดคิดไม่ได้"

"คิดอะไร"

"หลายอย่าง" เด็จตอบสั้นๆ นิ่งไปนิดหนึ่งจึงขยายความต่อไปว่า "ผมสงสารคุณพ่อ...แต่บางทีอาจจะเพราะความลำเอียงที่เป็นลูกก็ได้..." เด็จนิ่งไปอีก นัยน์ตาละจากเด็กที่กำลังเล่นน้ำ เหลือบมองต่ำ "พ่อผมทุ่มเทเงินจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัวเมื่อตอนสมัครผู้แทนฯ ไม่มีใครช่วย ไม่มีใครเป็นสปอนเซอร์ ไม่เคยสัญญากับใครว่าถ้าเป็นผู้แทนฯ จะวิ่งเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้จนป่านนี้ ผมยังคิดไม่ออกว่า คุณพ่อได้อะไรขึ้นมาบ้างจากการเป็นผู้แทนฯ"

"ก็เด็จล่ะ สมมติว่าคุณสมัครเป็นผู้แทนฯ คุณคิดว่าคุณต้องการอะไร" ศรีลาย้อนถาม หล่อนกล่าวต่อไปว่า

"จุดประสงค์ในใจของคนเรา บางทีมันก็ไม่เหมือนกันหรอก เด็จ ซึ่ง

ในบางครั้ง เราเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเราทำอย่างนั้น อย่างนี้ เพราะอะไร บ่อยครั้งไป ที่คนเราไม่มีเหตุผลแน่นอนในการตัดสินใจทำอะไร”

ศรีลามองดูสหายหนุ่มของหล่อนอย่างพิจารณา

“ถามจริงๆ เถอะเด็จ ถ้าคุณพ่อของคุณเกิดกลับใจเปลี่ยนไปอยู่พรรครัฐบาล คุณจะรู้สึกอย่างไร”

“หัวเด็ดตีนขาดก็คงเป็นไปไม่ได้ คนที่จะทำอย่างนั้นต้องไม่ใช่พ่อผม”

ศรีลาหัวเราะ

“คุณเองก็คือเงาของพ่อคุณนั่นแหละเด็จ คุณตอบตัวเองได้แล้วว่าคุณต้องการอะไร หากคุณเกิดจะเป็นนักการเมืองหรือผู้แทนราษฎรขึ้นมา!”

ศรีลาดึงเท้าขึ้นมานั่งพับเพียบแล้วหันไปมองดูบิดา ผู้หัวเราะครื้นเครงประสานเสียงอาคันตุกะทั้งสองแทบไม่ขาดระยะ สีหน้าของศรีลาแสดงความเบื่อหน่ายเล็กน้อย หล่อนปรารภแกมประชดว่า

“พ่อของฉันสิ น่าเลื่อมใส...ทำงานตั้งแต่หนุ่มจนแก่ จนกระทั่งเขาสงสาร ยัดเยียดชั้นตรีให้เมื่อจวนปลดเกษียณพอดี เข้าไปทำงานก็ทำไปวันๆ เย็นกลับมานั่งกินเหล้าจนเมาแประ พ่อเป็นคนที่ใช้ชีวิตอย่างไม่มีความหมายที่สุด”

“อายุของพ่อคุณเกือบหกสิบแล้ว คุณจะให้คนอายุปูนนี้มีความหมายอะไรในชีวิตอีก ศรีลา”

“ไม่ใช่แต่ตอนแก่หรอกเด็จ พ่อเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่หนุ่มแล้ว เรื่อยเฉื่อย ไม่เคยคิดก้าวหน้าไม่ว่าจะในทางไหนทั้งสิ้น ชีวิตของพ่อคือความว่างเปล่า ขอให้มีเหล้ากินเท่านั้นเป็นใช้ได้ ก็ดูเถิด...” ศรีลาพยักหน้าน้อยๆ “ฉันอยู่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งโตเป็นสาว สิบกว่าปีเช่าเขาอยู่มาอย่างไรก็อย่างนั้น พ่อไม่เคยคิดขยับขยาย”

“ว่าที่จริงก็อยู่สบายดีแล้วนี่”

“สบายรึ เด็จ” เสียงของศรีลาติดจะขมขื่นนิดๆ “อย่าพูดเลย บ้านแคบๆ กระดานผุแล้วผุอีก ต้องคอยเสริม คอยแซมกันอยู่เรื่อย ห้องนอนมีเพียงสองห้อง น้องๆ ผู้ชายต้องกางมุ้งนอนนอกชานโล่งๆ ห้องน้ำก็โน่น...

อาบน้ำในแม่น้ำ แล้วก็ถ่ายลงในแม่น้ำ” ศรีลาพยักหน้าไปยังกลางแม่น้ำ

หล่อนหัวเราะเบาะๆ เสียงหัวเราะจะขันก็ไม่ใช่ ทุเรศหรือสมเพชเสียมากกว่า

“บางทีตอนกลางคืนฝนตกกำลังถ่ายอยู่ เรือเกิดหลบฝนเข้ามาใต้ถุนบ้าน คิดดูก็แล้วกันว่ามันน่าทุเรศแค่ไหน!”

ที่จริงไม่น่าแสดงความขบขัน แต่เด็จก็อดหัวเราะไม่ได้จึงหัวเราะออกมานิดหนึ่ง เขากล่าวว่า

“แต่จะว่าไป ความจริง คุณกับน้องอีกตั้งห้าคนก็เป็นภาระอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เท่าที่ผมดูๆ คุณกับน้องๆ ก็ไม่ได้ลำบากจนเกินไปนี่ ขอโทษเถอะนะ...ฐานะอย่างคุณพ่อของคุณเลี้ยงลูกได้ขนาดนี้ ก็นับว่าเก่งพอใช้”

“เชอะ!” ศรีลาทำเสียงเบาๆ

“พ่อที่ไหนกัน พ่อน่ะรึ แค่ค่าเหล้า ค่าใช้จ่ายในบ้านก็ติดลบแล้ว แม่ต่างหากเล่าจ๊ะ เด็จ แม่สิเป็นคนวิ่งเต้นหาเงินหาทอง”

ศรีลามองไปที่บิดาอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นน้องๆ ของศรีลากำลังไต่ขอนมะพร้าวที่ทอดจมโคลนอยู่มายังบันไดบ้าน ผู้ชายสาม อายุสิบห้า สิบสี่ สิบสามตามลำดับ แล้วจึงถึงผู้หญิงสุดท้องอายุประมาณสิบขวบ หล่อนคนสุดท้ายนุ่งผ้าถุงเก่าๆ กระโจมอกเสียด้วย ทั้งๆ ที่ยังไม่ทันจะมีหน้าอกให้กระโจม หล่อนเงยหน้าขึ้น กระพุ่มมือไหว้เด็จ แต่ปากร้องถามพี่สาวว่า

“แม่มารึยัง พี่ศรีลา”

“ยังไม่เห็น แม่เขาไปไหน”

“เก็บค่าแชร์”

น้องสาวตะโกนบอก แล้วก็ไต่บันไดขึ้นมา เปียกซ่กๆ ทั้งสี่คนพี่น้องเด็กชายวิ่งเลยไปทางหลังครัว เสียงรื้อค้นถ้วยชามดังโฉ่งฉ่าง ผู้เป็นบิดาจึงตะโกนเข้าไปข้างในว่า

“เฮ้ย...เบาๆ หน่อยโว้ย เดี๋ยวถ้วยชามแตกหมด จะกินจะอยู่ก็ผลัดกางเกงเสียก่อน บ้านช่องเลอะเทอะหมด ประเดี๋ยวแม่แกกลับมาเขาเล่นงานตายห่...”

"อนงค์...ไปผลัดผ้านุ่งเสียซี ดู...มายืนเปียกซ่กๆ อยู่ได้ ไม่รู้จักอายพี่เด็จเขา"

"อายอะไรกัน เห็นหน้ากันอยู่บ่อยๆ" น้องสาวคนสุดท้องของศรีลาหัวเราะคิกคัก ก่อนจะเดินผละไปตามที่พี่สาวบอก

ศรีลามองตามแล้วก็ถอนหายใจยาว หล่อนบ่นว่า "เบื่อ...จริงๆ นะเด็จ ฉันเบื่อสภาพอย่างนี้เต็มทน"

"เบื่ออะไร"

"ทุกอย่าง...ความไม่มีระเบียบ ชีวิตที่ง่ายๆ เกินไป"

"บางคนเขาก็ชอบชีวิตง่ายๆ อย่างนี้ ผมว่าศรีลาน่าจะทำใจให้เอนจอยกับมันนะ ไอ้การไม่พอใจชีวิต ความเป็นอยู่ของตัวเอง มันจะทำให้เกิดขมขื่นขึ้นเปล่าๆ"

"ไม่จะละ มันเกิดขึ้นแล้วทีเดียวแหละ" ศรีลาว่า แล้วหล่อนก็หัวเราะ "ถ้าคุณเป็นฉัน คุณจะเข้าใจ หากฉันไม่ได้เรียน ไม่ได้ร่วมสมาคมกับเพื่อนๆ ที่เรียนอยู่ระดับเดียวกัน ความรู้สึกอย่างนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น แต่นี่..." ศรีลายกไหล่นิดๆ "พูดไป มันก็คล้ายกับความทะเยอทะยานเหมือนกัน จริงๆ นะเด็จ ในหมู่เพื่อนๆ ของเรา มีอยู่ไม่กี่คนดอกที่ฉันยอมให้มาที่บ้านของฉัน"

หล่อนขัดขึ้นอีก เมื่อเห็นเด็จขยับปากจะพูด

"อย่าพูดเลยว่า ไม่เห็นเป็นไร คนไม่ได้เหมือนกันไปหมดทุกคนหรอกเด็จ" ศรีลาถอนหายใจยาว เปลี่ยนเรื่องกล่าวว่า "ดูเถิด...บ้านก็แย่อยู่แล้ว ฉันยังมาคุยกับเด็จถึงเรื่องไม่เอาไหนของตัวเองอีก...เด็จหิวข้าวรึยังล่ะ จะตักข้าวราดแกงมาให้"

เด็จพยักหน้า

"ก็ดีเหมือนกัน...แน่ะ ดูเหมือนเสียงคุณแม่ของคุณมาแล้ว"

ศรีลาหัวเราะอย่างไม่ชอบใจนัก ได้ยินเสียงมารดาโต้ตอบกับเพื่อนบ้านอยู่หลังครัวอย่างถนัดชัดเจน...

"แทงให้ฉันรึเปล่า เจ๊ดา"

"แทงซี แต่ฉันไม่เล่นตัวเดียวกับแม่เฟื่องหรอกนะ ฉันเล่นเก้ากับเจ็ด"